

שכר־הטירחה הגבוה ביותר בעולם שולם לעורך־הדין צבי לידסקי

פרקליט לידסקי (עם המתמחה מזי בורנשטיין)
שכר־הטירחה היה קטן

היוו של חסן אלפונסו היו חלק משכר־טירחתו של עורך־הדין התל־אביבי צבי לידסקי. חסן אלפונסו היה גבר ערירי כבן 50, שנראה קשיש הרבה מגילו. הוא התגורר בדירה דלה וחשוכה בנתניה, ונרצח בחודש נובמבר שעבר. הוא נרצח למטרת־שוד, אך בביתו נמצאו רק 15 לירות עלובות, שבהן התחלקו השודדים.

כאשר נתפסו החשודים בשוד וברצח, הודה אחד מהם, ניסים שוע, כי הוא אשר הרג את הזקן, וגם סיפר מדוע עשה זאת. "לא יכולתי לראות את אמי בוכה כל הזמן, מוכרת דברים מהבית. אז החלטתי לעשות שוד ולעזור לאמי לצאת מכל הצרות, היא היתה אומללה כי לא היה לה מספיק כסף כדי לשלם לעורך־הדין של אחי, צבי לידסקי."

ויקטור שוע, אחיו של ניסים, הסתבך בפרשה של החזקת נשק וכלי פריצה ונעצר בחודש אוגוסט 1979. המישפחה היתה אומללה, והתלכדה כולה כדי להביא עזרה לאח בכלא. האם מכרה "את כל הבית" אך הכסף לא הספיק. ניסים הלך לעבוד כרצף, אך גם משכורתו לא הספיקה. "אז החלטתי לעשות שוד", סיפר שוע. הוא לא היה בקיא בהליכות־הפשע,

וברח. הוא נשאר חופשי במשך ארבעה ימים, ואחר־כך טילפן לעורך־הדין לידסקי, ביקש ממנו לייצגו, ולעזור לו להסגיר את עצמו למישטרה. עורך־הדין קבע לו פגישה בחצות במעי רכת ידיעות־אחרונות עם העיתונאי יחזקאל אדירם, ועקביב הוסגר למישטרה. הוא טען כי ברח כדי שיוכל להביא את זעקתו לידיעת־הציבור, להפגין נגד החי

למסור למישטרה. שוע הודה באשמת הרגיה, ואחרי טיעונו של סניגורו, דוד אופק, נידון ל־13 שנות מאסר. כאשר העיד במישפטו של בוחניק השבוע, חזר שוע על הסיבה שגרמה לו להרוג את הזקן — שכר־הטירחה לעורך־הדין. אחיו של שוע, ויקטור, שעבורו נאסף שכר־הטירחה הודה גם הוא באשמת החזקת נשק וכלי פריצה ונידון בחודש

מע את צעדיו של שוע הנכנס לדירה, פנה לעברו כשהמוט המאיים בידו. "ידעתי כי באתי לעשות שוד, או דהפתי אותו והפלתיו ארצה", סיפר שוע. אלפונסו נחבל בנפילה, ודם החל שותת מראשו. אך שוע המשיך לבעוט בו ולהכותו, עד שהפסיק לצעוק. שני השותפים היטטו בדירה, אך מצאו רק 15 לירות, ואז עזבו את המקום, והשאירו את

רצח - כששכר טירחה

קירות הלוחצות שערכה לו המישטרה כאשר השתמשה בילדיו לשם סחיטת הוריהם, וכן כדי להשיג לעצמו עורך־דין. בעצם היה כבר סניגור לעקביב, אשר מונה על־ידי בית־המשפט, ובכלל אין מקום קל יותר מלהשיג בו סניגור מבית־הכלא. כל־כך הרבת עורך־הדין מבקש רים בו, שאפשרות הבחירה היא כמעט בלתי־מוגבלת.

אנשי מישטרה מתחנת פתח־תיקוה סיפרו כי הסיבה האמיתית לבריחתו של עקביב מבית־הכלא היתה כדי להשיג כסף ולממן לעצמו את עורך־הדין לידסקי. הם ידעו לספר כי בימים ששהה בחוץ מכר תכשיטים וחפצים אחרים והשיג כסף כדי לשלם לעורך־הדין. כאשר נשאל על כך לידסקי טען כי הדבר אינו סביר. כיוון שהוא ניהל את המשאומתן על

ינואר השנה לארבע שנות מאסר, מהן שנה וחצי בפועל והיתר על־תנאי. עורך־הדין לידסקי לא זכר כימעט את מישפטו של ויקטור, שהיה אחד מהפעטים שבהם טיפל בזמן האחרון. הוא נדהם כאשר שמע מה עשה האח כדי לשלם את שכר־טירחתו, ואמר כי עד כמה שהוא זוכר היה שכר־הטירחה קטן, וגם זה לא שולם לו במלואו, המישפחה נותרה חייבת לו 10 אלפים לירות, שלא שולמו עד היום. השבוע מופיע לידסקי במישפט רצח אחר של ישישה. הוא מגן על יצחק עקביב, הנאשם כי רצח את רחל פטרננק בביתה בפתח־תיקוה בחודש מרס השנה. עקביב היה עצור כאשר הוגש נגדו באוגוסט כתב־האישום על רצח. הוא טען כי אין לו סניגור, וביקש מבית־המשפט למנות לו אחד. ואמנם, השופט יעקב קדמי

הקורבן מתבוסס בדמו. ימים ספורים אחר־כך נפטר אלפונסו בבית־החולים.

ניצול שיחזור הפשע לבריחה

שוע הסניגור עצמו למישטרה הודה כי הוא שביצע את השוד והרג את אלפונסו. הוא הצביע על אלי בוחניק כעל שותפו לפשע. לאחר זמן חזר בו שוע, וטען כי לא בוחניק הוא השותף, אלא אדם אחר, שאת שמו הוא מסרב

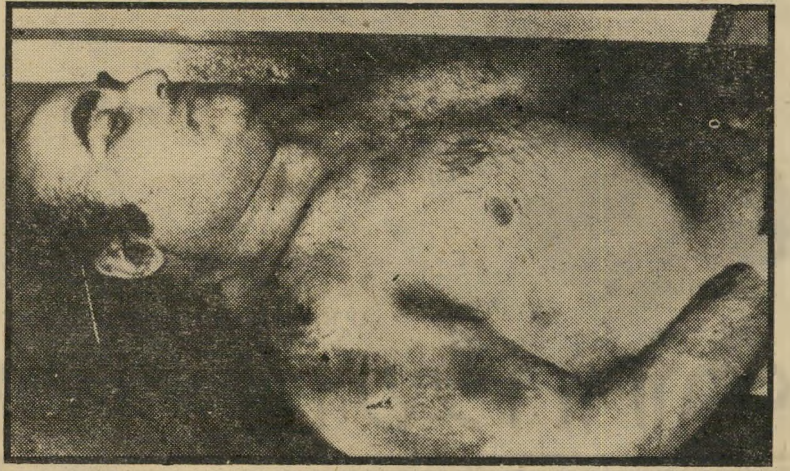
ולכן חיפש לו שותף מנוסה. ביחד תיכ־ננו לפרוץ לדירתו של אלפונסו הערירי ולגנוב את כספו. הם היו בטוחים משום־מה כי במירונו של הקורבן מצוי מט־מון כסף והבה.

בחודש נובמבר בשעות אחר הצהריים יצאו השניים. האחד הקיש על חלונו של הקורבן כדי להסיה את דעתו, ושוע פתח בינתיים את דלת־הכניסה, והתכוון לחטט בדירה ולברוח עם האוצר. אלא שלא כך התגלגלו הדברים. אלפונסו נב־הל מהנקישות בחלון, נטל מט־ברזל וניסה לנעול את התריס. אך ברגע ש־

אחד הלך לשדוד וביצע רצח, והשני ברח מבית־הסוהר כדי להשיג כסף

מינה את עורכת־הדין אסתר דורון כסיניגוריתו. בחודש ספטמבר השנה ברח עקביב מבית־הכלא, אחרי שביקש להביא אליו לכלא רמלה את החוקר גרשון פנקס מי מישטרת פתח־תיקוה. הוא אמר כי החי ליש סוף־סוף להורות ברצח, ואף הסכים ללכת עם החוקר לשיחזור, ולמסור לידיו את התכשיטים אשר נגנבו בעת הרצח. כאשר היו השטר והנאשם בפרדס שבו אמורים היו להיות טמונים תכשיטי הנריצח, ניצל עקביב רגע של היסחיה־דעת

שכר־הטירחה עם מישפחתו של הלקוח, שהיא מישפחה עשירה, בעלת משתלות ועיסקי גינון מהגדולים במדינה. ואחיו של הנאשם הוא אשר שילם את שכר־הטירחה בצ'קים דחויים. עורך־הדין לידסקי לא רצה למסור פרטים מדויקים על שכר־הטירחה בתיק זה, אך הסביר כי הדבר תלוי בכל תיק ותיק, וכי יש לקחות שאינם משלמים את כל הכסף. לדבריה, שכר־הטירחה יכול להיות אפילו פחות מ־50 אלף שקל.

קורבן אלפונסו שכר־הטירחה היה רצח